

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Croesvs Et Codrvs. hoc est, Copiæ Et Inopiæ Damna vel
Lvcra, à bono iustoq[ue] Mundi Governatore Deo
Distribvta**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§. 7. Cur diuitiæ spinis comparentur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52359)

homil.
Cum Sar-
toninus.

tie sunt, ab hoc in illum transeuntes, atq; uti-
nam transissent solum, non etiam occidissent:
nam praterquam quod deserunt, etiam gladio
tradunt, & in barathrum pertrahunt; eò quod
sunt periculosa proditrices, & cum his potissi-
mum bellum gerunt, à quibus amantur; in-
grate sunt, fugitiua, homicida, crudeles, im-
placabiles, bestia incurabiles, precipitium un-
dequaque præruptum, scopulis assiduis plena,
& fluctibus; & mare innumeris ventis agita-
tum; tyranni acerbè imperantes, domina quo-
uis barbaro fauiores, inimica irreconciliabiles,
hostes implacabiles, & que numquam erga eos,
à quibus possidentur, remittunt similitatem.
At non ita paupertas, qua quidem est tutum
asylum, portus tranquillus, perpetua securitas,
delicta periculorum expertes, voluptas sincera,
vita turbationum nescia, vita fluctuum ignara,
copia inexpugnabilis, Philosophia parens, fre-
num intemperantia, supplicij sublatio, radix
modestie. Quare igitur hanc fugientes, illas
amatis? illas hostes, illas homicidas bestia qua-
uis fauiores?

§. VII.

Cur diuitie spinis comparentur?

Quæ cum ita sint, num Christus nimium Luc. 8. 14.
dixit, quando diuitias spinis comparauit?

M 3

Spinæ

Spinæ sepiunt rosas, & pungunt eos, qui
 florem volunt carpere. Collige aurum, &
 senties aculeum. Inter spinas & vepres,
 viperæ, colubri, bufones nidulantur, &
 omnis generis animalia venenata: inter di-
 uitias ô quæ non sunt venena, quæ non
 crimina? quæ fraudes, quæ furta, quæ infi-
 dia? quæ cædes, quæ spoliationes? E spi-
 nis rident rosæ, nitent lilia, quæ nisi sum-
 mâ cautelâ non leguntur; aculei enim ve-
 dique, velut hastæ porriguntur, adhærent
 vestibibus, & si non lædunt manum, saltem
 metu terrent: è diuitijs multa commoda
 percipi possunt, sed magna opus est attentio-
 ne, incredibili vigilantia; certè neq; curæ
 desunt, neque sollicitudines, vbicumq; sunt
 diuitiæ. Quod in parabola diuitis, qui plu-
 rimum fructum collegit, à Christo Domi-
 no est manifestatum. Ille enim, cùm interdum
 magno labore multa congregasset, noctu so-
 mni & quietis expers, secū tacitus dicebat:
Quid faciam? Anxij vtique verba hæc sunt.
 Opes illum dormire non sinebant. Et quid
 mirum? Si enim diuitiæ spinæ sunt, quis
 super spinas dormire potest? Nimirum vel
 idcirco Deus opes spinis cingit, vt sentiat ear-
 um amator, quid ambiat; & agnitâ beni-
 gnâ

Luce. 12.
 17.

gni monitoris manu, dicat: *Quoniam die ac nocte gravata est super me manus tua: conuersus sum in aramna mea, dum configitur spina.* Et

Pfal. 37. 43

quamuis nonnulli diuites diu non sentiant aculeum diuitiarum; tamen illæ, quemadmodum spinæ, in fine desinunt in cuspidem, qua vulnerant. Multi enim, dum viuunt, voluptatibus sopiuntur; ast in fine vitæ, cum moriendum est, atque in iudicio Numinis aculeum persentiscunt. Tunc enim extrema

Prou. 14

gandij luctus occupat. Quod, ne fiat, monet

13.

Psalmista: *Diuitia si affluant, nolite cor apponere.* Quibusdam enim, tamquam ex Amal-

Pfal. 61.

11.

theæ cornucopia, toti diuitiarum torrentes affluunt, à quibus si se rapi sinunt, deorsum labuntur & rapiuntur ad Phlegethontem, Niti ergo debent contra torrentem, vt sursum ferantur, & cor in altum erigant, neque absorberi à cupiditate sinant spinis implicatum. Quisquis aurem aurum iudicat esse thesaurum, cor apponit, quia, teste Christo, *ubi est thesaurus tuus, ibi est & cor tuum.* Quod S. Antoninus docet illo auari exemplo, qui morti propinquus, morbo se- se intendente, iussus est, conscientiam excu- tere, & rationem inire scelerum expiando- rum. Sed surdo canebatur. Instabant ami-

Matth. 6.

21.

S. Anto-

nin. in

summa. 2.

p. tit. 1.

c. 4. §. 69

ci, vrgebat sacerdos: ille autem negabat, id sibi integrum esse; eò quòd cor sibi praesens non esset, sed illud auulsum è pectore, inter aureos in cista nummos attineretur. Dixit, & vixit. Vt dicti fides constaret, referatâ cistâ, miserum cor, mille curis, tamquam spinis, confossum, in medio fulgentium nummorum repertum est. Quo prodigio, quid aliud dicere voluit benignus hominum pater, quàm, *Diuitia si affluant, nolite cor apponere?* si arrideant, nolite totis manibus inuolare, sed eas non secus ac spinas tractate. Spinis enim, si quando portandæ sunt, aut attingendæ, trepidis & cautis, non pressis manibus tangimus, libenterque dimittimus. Sic & diuitiæ non sine metu sunt apprehendendæ, & explicatis manibus à nobis dimittendæ, quando vel merces, vel eleemosyna danda, vel liberalitas, vel patientia in earum amissione exercenda. Quisquis eis cor apponit, adhamatur: quisquis illas pressis manibus retinet, sauciatur. Faciliusque est spinas induere, quàm euellere.

§. VIII.

Cur diuitia laquei vocentur?

Nec spinis tantùm diuitiæ, sed etiam laqueis

Psal. 61.
81.